

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RADU, LIVIU
Înfruntarea nemuritorilor / Liviu Radu. –
București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-934-9

821.135.1-31

Liviu Radu
ÎNFRUNTAREA NEMURITORILOR

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Oana IONĂȘCU

Tiparul executat de TIPARG

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-934-9

1

Am murit și sunt în paradisul pegașilor, își spunea Kostik tot mai des, pentru că nu fusese niciodată atât de răsfățat, de alintat și de îngrijit. Servitoarele Marieței îl îmbăiau zilnic, îl țesălau, îi împleteau coama și i-o împodobeau cu panglici colorate, îl îndopau cu bunătăți, iar bătrâneii care o ajutau pe Marieță la grădinărit îi povesteau câte-n lună și în stele, îi cereau părerea în toate privințele și îl ascultau cu un respect atât de vizibil, încât Kostik simtea că-i crescuse încă o pereche de aripi, pentru că i se părea că plutește printre nori, alături de zei... Ca să nu mai pomenim de pisoi, care, una, două, se cățărau pe el ca să doarmă – asta când nu-și găseau culcuș pe burta lui Taravik, că și aia era moale ca o saltea...

Pegasul se cam îngrășase, din cauza lipsei de mișcare și a îndopatului cu hrană prea consistentă. Ca urmare, își impusese ca, în ciuda protestelor Marieței și ale tuturor ajutoarelor acesteia, să trudească din greu la învărtitul roții orizontale a fântânii. Nu se potolea

până când nu umplea jgheabul cu apă, o dată dimineața și o dată seara. Bineînțeles, după un asemenea efort, era leoarcă de nădușelă, tocmai bun să fie spălat, țesălat și periat, apoi hrănит corespunzător. Așa că, în final, efortul făcut nu-l ajuta să slăbească. Se dolofănișe, se lenevise, dormea tot mai mult... și, culmea, îi plăcea la nebunie existența aia îmbelșugată.

Iar dacă avusese vreodată muștrări de conștiință și sentimentul jenant că profita de situație și de amabilitatea Marieței și a ajutoarelor ei, îi trecuseră urgent văzând că și Taravik se afla în aceeași stare: adică se buhăise, se dolofănișe, se îndopa ca un purcel, dormea toată ziua la umbra din grădină și toată noaptea în căsuța lui primitoare – și, într-o încercare de a slăbi, la fel de inutilă ca și cea făcută de Kostik, atunci când nu dormea scotea apă din fântână (din cealaltă fântână, cea cu cumpăna).

Marieța le făcea toate chefurile, îi îndopa cu buntăți, le dădea băutură să-și toarne și în cap... dar băutura nevorbită nu aluneca pe gât, beau și ei câte o stacană de bere sau o cană de vin la masă, doar atât, nici vorbă de chiolhanuri ca în alte vremuri...

Așa că pegasus își spunea că-i în rai, dar își spunea degeaba, se cam săturate de raiul ăla, îi era îndeajuns atâtă bine și i se făcuse dor de o goană disperată prin deșert, urmărit de o ceată de bandiți care trăgeau cu arcurile după el, și își dorea să mai sară măcar o dată într-o râpă...

Mai că-i venea să-i ceară lui Taravik să facă o plimbare prin pustiu, una inutilă, doar de dragul

plimbării... dar n-ar fi vrut să pară nerecunosător, pentru că era pe deplin conștient că era iubit și că răsfățul de care avea parte venea din suflet... și, la rândul lui, îi iubea și el pe toți cei care făceau parte din familia lui Taravik – adică din familia din care făcea și el parte.

Dar când se uita la Taravik și-l vedea toropit, mișcându-se încetișor și fără niciun chef, nu se îndura să-l trezească din amorțeala aceea plăcută. Avea, totuși, sentimentul că nici lui Taravik nu i-ar fi displăcut o schimbare, pentru că-l văzuse pe acesta încercând să fie folositor în diferite feluri: se oferise să sape în grădină, dar, după ce bătrâneii Marieței (nu reușise nici acum să afle care dintre ei era Avalik și care Aralik) își exprimaseră părerea că era mai bine să apeleze la el atunci când aveau nevoie să sape un sănț pentru irigații și că nu avea rost să-l pună să plivească buruienile de pe răzoare, se lăsase păgubaș, conștient că puterea sa și lăboiale lui immense nu erau de folos într-o muncă ce necesita îndemânare și finețe.

Într-un fel bizar, Kostik avea senzația că Taravik se ascundea în gospodăria Marieței, că se temea de ceva sau de cineva și se ferea să iasă în lume. Pegasus era conștient că ideea aceea era o aiureală – pentru că Taravik, bărbat solid, trecut prin ciur și prin dârmom, om cu o viață aventuroasă și un caftangiu profesionist, era în stare să-și apere integritatea fizică mult mai bine decât ar fi fost în stare să facă fetișanele și bătrâneii care o ajutau pe Marieța în gospodărie. Sigur, dacă s-ar fi ivit vreun pericol, Marieța

ar fi fost în stare, ca să-și salveze soțul iubit, să lupte ca o leoaică. Dar, la urma urmei, își zicea Kostik, era doar o biată femeie, a cărei îndemânare în încăierări nu se compara cu cea a jupânului Taravik.

Așa că pegasul își spunea că, de fapt, impresia sa era complet greșită. În primul rând pentru că nu și-l putea imagina pe Taravik speriat – spaima necesitând un anumit nivel de imagine, chestie care îi lipsea cu desăvârșire prietenului său. Dacă Taravik avea ceva din belșug, atunci acestea erau inconștiență și nepăsarea, lipsa de prevedere și de previziune. Adică Taravik era un individ care se lăsa în voia evenimentelor, fără să-i pese de nimic, având o încredere oarbă în viitor și în bunăvoița zeilor. În al doilea rând, Taravik nu știa ce-i aceea perseverență – adică, dacă din cine știe ce motive ar fi fost în stare să se sperie și să se ascundă după fustele Marielei, chestia asta ar fi ținut cel mult cinci minute, pentru că după aia ar fi uitat totul (în principal care era motivul pentru care se ascundeau).

Adică, înțelesese Kostik în cele din urmă, nu era vorba decât de lene și de comoditate. Ca și în cazul lui. Da, era frumos să alergi prin pustiu și să dormi pe pietrele tari, înnebunit de sete și mort de foame, dar era și mai plăcut să fii răsfățat, îndopat și alintat...

Cu toate acestea, simți că inima îi tresaltăizar când, într-o zi, Taravik îi spuse, ca din întâmplare:

– Dragă Kostik, tu, care le știi pe toate, ai idee de cât timp n-am mai ieșit noi din curtea asta?

– De patruzeci și trei de zile, răspunse fără să stea pe gânduri Kostik, care, printre altele, avea și un simț aparte al măsurării timpului.

Apoi, după ce răspunse, pegasul repetă, oarecum uimit, ca și cum ar fi vorbit de unul singur:

– Patruzeci și trei de zile? Vorbești serios?

– Păi, eu n-am spus nimic, îi replică Taravik. Tu ai zis vorbele astea, deci tu poți să știi dacă ai vorbit serios sau nu.

– Ni s-a mai întâmplat vreodată să rămânem fără slujbă atât de mult timp? se minună Kostik. Ce se întâmplă, lumea nu mai trimit pachete? Nici scriitori? Sau a apărut iarăși vrăjitorul latgan cu luntrea lui fermecată și ne-a furat toți clienții?

– Am vaga impresie că am îmbătrânit, ofță Taravik. Ne-am ramolit în ultimul hal și, mai mult decât atât, ne-am pierdut nu numai vлага noastră tradițională, ci și ambiția profesională...

– Am dat de bine și am cedat în fața ispitei, morări Kostik. Știi, obdinii ăia țicniți – ăia care ne-au obligat să dormim într-un grajd – aveau o legendă foarte interesantă...

– Abia aștept s-o aud, se bucură Taravik. Faptul că ai chef să-mi povestești ceva, să-mi împărtășești din comorile tezaurului tău de cunoștințe mă face să sper că nu e pierdut chiar totul... Potolește-te, nu-i cazul să te uiți urât la mine – în primul rând că nu mă sperii și în al doilea rând pentru că vorbeam serios, abia aștept să-ți aud povestea.

Kostik făcu un gest pe care crezuse că-l uitase – își dădu ochii peste cap – apoi se liniști și începu:

– Obdinii cred că la început, când zeii au creat lumea...

– Păi, nu ziceai că obdinii cred într-un singur zeu?

– Mă surprinzi, dragul meu! Nu mă aşteptam să ții minte ceva din cele pe care îți le-am povestit în timpul îndelungatei noastre colaborări! Deci, atunci când zeul cel unic a creat lumea, a făcut un bărbat și o femeie, care au trăit fericiți și îndestulați într-un paradis construit special pentru ei. Apoi, pentru că au încălcăt ordinele divinității, oamenii au fost izgoniți în lumea largă și siliți să-și câștige prin muncă grea cele necesare traiului. Dar, dragă Taravik, eu, spre deosebire de obdini, nu cred că oamenii au fost izgoniți din paradis pentru că au greșit cu ceva. De fapt, nu i-a gonit nimeni, au plecat de bunăvoie, pentru că i-a mâncat în fund, așa cum ne mănâncă și pe noi doi, adică li s-a urât cu binele și au vrut să colinde și ei prin jur, să vadă ce e dincolo de gard...

– Că bine zici, măi, Kostik, e nemaiponenit de bine în gospodăria Marieței, dar ce-ar fi să dăm și noi o raită prin oraș, să mai vedem ce mai face concurență? Pentru că, spre deosebire de eroii legendelor obdine, noi doi putem să ne întoarcem oricând în paradis Marietei...

Cei doi prieteni se hлизă de zor, aruncără priviri în jur, să vadă dacă îi pândește cineva, apoi se strecură pe poarta crăpată doar atât cât să poată ieși o huidumă și un pegas. Si după ce făcură tiptil câțiva

pași, o luară la goană și nu micșorără viteza decât după ce cotiră la colțul străzii.

În urma lor, Marieța zâmbi încântată. Reușise, prin îndemnuri strecute meșteșugit în discuții, să-l convingă pe Taravik că ideea de a ieși la plimbare împreună cu Kostik îi apartinea. Ce s-ar face tăntălăii ăia de bărbați fără neveste? se întrebă ea, pentru a nu se știe câtă oară. Ar ajunge să-i întindă cainii...

După ce ieșiră din raza vizuală a Marieței, cei doi reduseră viteza și merseră mai departe liniștiți, fără grabă, privind încântați în jur, de parcă n-ar mai fi văzut strada aceea de vreo sută de ani. Pășeau încet prin praful gros și cald, pălăvrăgind fără nicio grijă, aşa cum făceau de obicei.

– De fapt, își continuă ideea Taravik, cred că divinitatea obdinilor nu le interzise creațiilor sale să se întoarcă în paradis. Dimpotrivă, sunt sigur că a trimis în nenumărate rânduri mesageri care să-i invite să se întoarcă, asigurându-i că-i va primi cu bucurie și că va tăia vițelul cel mai gras, ca să-i ospăteze, sau, mă rog, ce obișnuiește să taie într-o asemenea împrejurare un zeu obdin, pentru că, după ce-am văzut cât de zgârciți sunt obdinii, e posibil ca și zeul lor să fie un cărpănos care și propunea să-și întâmpine odraslele întoarse acasă cu ciorbă de urzici...

– Mie îmi place ciorba de urzici, îl contrazise Kostik, și aş prefera să-mi fie oferită o asemenea bunătate, în locul unei hălci tăiate dintr-o făptură asemănătoare mie. Deci tu crezi că strămoșii obdinilor nu s-au întors în paradis pentru că le era teamă că vor fi

Kostik făcu un gest pe care crezuse că-l uitase - își dădu ochii peste cap - apoi se liniști și începu:

- Obdinii cred că la început, când zeii au creat lumea...

- Păi, nu ziceai că obdinii cred într-un singur zeu?

- Mă surprinzi, dragul meu! Nu mă așteptam să ții minte ceva din cele pe care îi le-am povestit în timpul îndelungatei noastre colaborări! Deci, atunci când zeul cel unic a creat lumea, a făcut un bărbat și o femeie, care au trăit fericiți și îndestulați într-un paradis construit special pentru ei. Apoi, pentru că au încălcăt ordinele divinității, oamenii au fost izgoniți în lumea largă și siliți să-și câștige prin muncă grea cele necesare traiului. Dar, dragă Taravik, eu, spre deosebire de obdini, nu cred că oamenii au fost izgoniți din paradis pentru că au greșit cu ceva. De fapt, nu i-a gonit nimeni, au plecat de bunăvoie, pentru că i-a mâncat în fund, aşa cum ne mânâncă și pe noi doi, adică îi s-a urât cu binele și au vrut să colinde și ei prin jur, să vadă ce e dincolo de gard...

- Că bine zici, măi, Kostik, e nemaipomenit de bine în gospodăria Marieței, dar ce-ar fi să dăm și noi o raită prin oraș, să mai vedem ce mai face concurența? Pentru că, spre deosebire de eroii legendelor obdine, noi doi putem să ne întoarcem oricând în paradisul Marieței...

Cei doi prieteni se hлизă de zor, aruncără priviri în jur, să vadă dacă îi pândește cineva, apoi se strecură pe poarta crăpată doar atât cât să poată ieși o huidumă și un pegas. Si după ce făcură tiptil cățiva

pași, o luară la goană și nu micșorără viteza decât după ce cotiră la colțul străzii.

În urma lor, Marieța zâmbi încântată. Reușise, prin îndemnuri strecute meșteșugit în discuții, să-l convingă pe Taravik că ideea de a ieși la plimbare împreună cu Kostik îi aparținea. Ce s-ar face tăntălăii ăia de bărbați fără neveste? se întrebă ea, pentru a nu se știe câtă oară. Ar ajunge să-i întindă cainii...

După ce ieșiră din raza vizuală a Marieței, cei doi reduseră viteza și merseră mai departe liniștiți, fără grabă, privind încântați în jur, de parcă n-ar mai fi văzut strada aceea de vreo sută de ani. Pășeau încet prin praful gros și cald, pălăvrăgind fără nicio grija, aşa cum făceau de obicei.

- De fapt, își continuă ideea Taravik, cred că divinitatea obdinilor nu le interzise creațiilor sale să se întoarcă în paradis. Dimpotrivă, sunt sigur că a trimis în nenumărate rânduri mesageri care să-i invite să se întoarcă, asigurându-i că-i va primi cu bucurie și că va tăia vițelul cel mai gras, ca să-i ospăteze, sau, mă rog, ce obișnuiește să taie într-o asemenea împrejurare un zeu obdin, pentru că, după ce-am văzut căt de zgârciți sunt obdinii, e posibil ca și zeul lor să fie un cărpănos care și propunea să-și întâmpine odraslele întoarse acasă cu ciorbă de urzici...

- Mie îmi place ciorba de urzici, îl contrazise Kostik, și aş prefera să-mi fie oferită o asemenea bu-nătate, în locul unei hălci tăiate dintr-o făptură asemănătoare mie. Deci tu crezi că strămoșii obdinilor nu s-au întors în paradis pentru că le era teamă că vor fi

obligați să se hrănească doar cu fieruri de buruieni și de fructe și să renunțe la fripturile la care se nărăviseră în timpul hoinărelilor lor prin lumea largă?

Taravik se gândi un timp, scărpinându-se pe cheile. În cele din urmă răsunse, fără să pară foarte convins de ideea pe care o susținea:

– Sigur, mâncarea are și ea importanța ei... dar nu cred că a fost motivul principal. Spune sincer: nu-ți place mai mult să gonești prin pustiu, chiar dacă știi că o să rabzi de foame și de sete? Ai prefera să fii încis într-o curte, în care să ai hrană și băutură din belșug, dar în care să nu poți face nimic din ceea ce îți place și în care să nu ai spațiu în care să te miști în voie? Ce preferi: bunăstare sau libertate?

Kostik se opri din mers, se întepeni pe picioare și rămase holbându-se la prietenul său. Acesta se uită mirat la el și-l întrebă:

– Ce-i? Ce s-a întâmplat?

– Aștept să începi să strigi lozinci și să îndemni lumea să doboare tirania.

Văzând că Taravik părea căzut din lună, pegasul se apucă să-i explice:

– Ai descoperit, de unul singur, ceea ce mulți gânditori au aflat după meditații îndelungate: că omul este o făptură dornică de libertate. Numai că libertatea trebuie cucerită și apărată de toți cei care vor să ţi-o răpească...

– Păi, mie nu vrea nimeni să-mi răpească libertatea...

– Nici măcar Marieta?

– Marieța, dragă de ea, nu știe cum să facă să mă bucur de cât mai multă libertate...

– Adică nu întotdeauna cel care are o anumită autoritate asupra ta vrea să-ți îngrădească libertatea...

– Da, măi, Kostik! Deștept mai ești!

– Vezi, asta-i chestia cu filosofia, că lucrurile banale, pe care până și tu le observi cu ușurință, nu-și găsesc locul în teoriile înțeleptilor... Hai să revenim la obdinii noștri. În primul rând, nu cred că paradisul pus la dispoziția acestora era doar o curte mică. Dimpotrivă, cred că era un ținut întins, prin care puteau să hălduiască în voie. Adică indivizii n-au stat departe nu pentru că zeul lor intenționa să-i îndoape cu urzici sau pentru că i-ar fi ținut închiși într-un spațiu mic.

– Nici eu, îl întrerupse Taravik. Pur și simplu se săturaseră de bine, au fugit de acasă și cum fac unii copii râzgâiați... și pe urmă le-a fost frică să se întoarcă, pentru că erau convinși că merită să fie pedepsiti...

– Și, de fapt, concluzionă Kostik, asta le-a fost adevărată pedeapsă: au renunțat de bunăvoie la paradis și au rămas cu convingerea că au făcut ceva rău, pentru care merită toate pedepsele posibile din partea zeului lor...

– Păi, în mod sigur au făcut ceva rău, mormăi Taravik. Ce poate fi mai rău decât să renunți ca un tâmpit la o existență minunată? Noi doi n-o să fim atât de idiota și o să ne întoarcem întotdeauna în

gospodăria Marietei – după ce o să ne săturăm de hoinăreli și de aventuri.

– Cât mai putem să avem parte de aventuri, îl potoli pegasul, pentru că o să vină vremea când o să ne placă mai mult să trândăvim cu burta în sus, la umbră, decât să gonim prin arșiță și prin furtuni de nisip...

Și, pălvărăgind fără încetare, se pomeniră că ajunseră în fața unei cârciumi.

– Ce-ar fi să intrăm? propuse Taravik. Nu știu cum să-ți spun, dar viața trândavă din ultimul timp m-a stors de puteri și mă simt cam obosit și cam însetat...

– Ciudat! N-aș putea spune că-s obosit, dar m-a cuprins și pe mine un soi de sete, dar care nu poate fi potolită cu apă!

– Åsta e semn de boală, îl asigură Taravik. E cazul să ne îngrijim de sănătatea noastră. Hai să poposim un pic în cârciuma asta și să vedem dacă o să ne simțim mai bine după ce o să ne odihnim un pic...

– De vină e numai praful de pe drum, îl asigură Kostik. Am stat prea mult la umbră, la răcoare, iar plămâni noștri s-au dezobișnuit să suporte mizeria asta care-ți pătrunde în interiorul organismului. E nevoie să ne spălăm cu grija atât gâtlejul, cât și măruntainele!

Deschiseră ușa și intrară în încăperea umbrită, pustie la ora aceea. Le ieși în întâmpinare cârciumarul Fofârluk, un vechi cunoscut al lui Taravik, care, în loc să le ureze bun venit, ca orice cârciumar, se grăbi să le spună:

– Conform ultimei hotărâri a Consiliului Municipal, clienții nu au voie să intre în cârciumi însotiti de animale de casă...

– Dar ce, eu sunt câine sau pisică? se supără Kostik, insultat în adâncul sufletului său.

– Vezi, dacă n-ai răbdare să termin? îl puse la punct Fofârluk. Deci, clienții n-au voie să intre în cârciumă însotiti de animale de casă, precum cainii sau porcii, găinile sau berbecii, nici de animale mitologice și legendare, precum pegașii, balaurii și zânele din pustiu. Dragul meu Kostik, ne cunoaștem de multă vreme, dar îți spun cinstit că n-am de gând să risc să-mi fie închisă prăvălia din cauza ta, așa că, fără supărare, afară cu voi! Taravik poate să rămână, dacă vrea, dar tu va trebui să-l aștepți în fața ușii.

– Hotărârea asta mi se pare o aiureală! se supără Taravik. În primul rând, cine poate să fie atât de cretin, încât să se ducă la cârciumă împreună cu o zână din pustiu? Mi-a trecut cheful de băutură. Rămâi cu bine, fostul meu prieten! N-o să-ți mai calc prin prăvalie! O să ne potolim setea prin alte cârciumi!

– Ba n-o să-ți potolești nicio sete, îl aduse cu picioarele pe pământ cârciumarul. Ce, crezi că hotărârea Consiliului Municipal e valabilă numai pentru mine? E valabilă pentru toate cârciumile, așa că n-o să vă servească nimeni.

– Hai să mergem, mormăi supărăt Kostik. Nu mă așteptam la o asemenea discriminare... Mai bine